

Arrest

nr. 208 029 van 22 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in zijn hoedanigheid als voogd voor X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018 houdende het bevel tot terugbrenging van I.Y., aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 maart 2018.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ANAS, die *loco* advocaat B. DE SCHUTTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 februari 2014 wordt de aanwezigheid van de minderjarige I.Y., van Congolese nationaliteit, op Belgisch grondgebied vastgesteld.

Er wordt een fiche niet begeleide minderjarige vreemdeling opgesteld.

Op 13 februari 2014 wordt een voogd aangesteld.

Op 8 mei 2014 wordt I.Y. gehoord in aanwezigheid van zijn voogd.

Op 15 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel tot terugbrenging van I.Y. Op 17 juni 2014 wordt deze beslissing aan de voogd ter kennis gebracht.

Op 25 november 2014 deelt de voogd mee dat I.Y. nog steeds in België verblijft en dat een opsporingsvraag loopt naar de oom en tante bij wie I.Y. gewoond heeft in Congo.

Op 18 april 2017 dient de voogd voor I.Y. een verblijfsaanvraag in overeenkomstig artikel 61/15 van de vreemdelingenwet.

Op 3 mei en 23 mei 2017 wordt I.Y. gehoord in aanwezigheid van zijn voogd.

Op 12 juli 2017 wordt beslist dat I.Y. in het bezit gesteld mag worden van een attest van immatriculatie geldig tot 12 januari 2018.

Op 10 januari 2018 dient de voogd voor I.Y. een aanvraag tot verlenging in overeenkomstig artikel 61/19 van de vreemdelingenwet.

Op 16 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging van I.Y. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

BEVEL TOT TERUGBRENGING

Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.¹

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan De Heer S. F. (...), van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven¹ de persoon die verklaart te heten Y., I. (...),

geboren te Kinshasa op (...).2003, van nationaliteit Congo (Dem. Rep.) (te zijn)²,

verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1,1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Op 11/02/2014 werd betrokkene aangemeld bij de politie van Sint-Niklaas samen met zijn neef C. Y. M. (...) (OV-nr: (...)). Ze waren woonachtig bij oom Y. M. W. (...) (OV-nr (...)). Er werd een voogd aangesteld, dd. 13/02/2014. Op 22/04/2014 diende deze een aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Er werd gesteld dat de kinderen een paar weken eerder door een kennis van hun oom, papa J. C. (...) (bij wie ze al een paar jaar in Kinshasa wonen), naar België zijn gebracht. Ze werden afgezet aan het Zuidstation, zonder bagage of documenten.

Noch I. (...) noch zijn neef weten waarom ze uit Congo zijn vertrokken. Mijnheer Y. M. W. (...) werd telefonisch gecontacteerd om zich te begeven naar het Zuidstation; hij trof er de kinderen alleen aan.

Overeenkomstig artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 08/05/2014.

Rekening houdend met alle elementen in het dossier en de gedane verklaringen, werd op 17/06/2014 een bevel tot terugbrenging (bijlage 38) betekend aan de voogd (wij verwijzen hierbij naar het administratief dossier - stuknummers: 41777740 - 41793049 en 42231401). Immers werd bepaald dat, rekening houdend met het hoger belang van betrokkene, de duurzame oplossing niet bestond in een noodzakelijk verblijf in België maar in een spoedige terugkeer naar Congo.

Op 22/07/2014 werd vervolgens aan de voogd een schrijven overgemaakt om te informeren naar de opvolging van deze beslissing. De voogd heeft hierop op 25/11/2014 een antwoord geformuleerd.

De voogd diende op 18/04/2017 echter een nieuwe aanvraag in voor de toepassing van de specifieke bepalingen overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 110 sexies tot 110 undecies van het koninklijk besluit van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Volgens de voogd verliep het verblijf bij de oom Y. M. W. (...) dermate problematisch dat er een einde gesteld werd aan de pleegplaatsing. Zijn pupil verblijft nu in een ander pleeggezin. De voogd stelt verder het volgende : tot zijn vertrek naar België woonde I. (...) samen met zijn neef bij een oom en tante in Kinshasa. De financiële middelen van het gezin zouden ontoereikend zijn geweest om het schoolgeld van de kinderen te betalen. I. (...) weet niet waar zijn ouders zijn en heeft geen contact meer met zijn oom en tante in Kinshasa. In november 2014 werd een aanvraag ingediend via tracing van het Rode Kruis, dewelke tot op heden onbeantwoord bleef. Verder stelt de voogd dat wegens het ontbreken van contacten met het netwerk van zijn pupil in Congo, er geen realistisch project tot terugkeer kon worden uitgewerkt.

Gelet op artikel 61/16 van de wet van 15 december 1980 en artikel 110 septies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 werd betrokkene samen met zijn voogd uitgenodigd voor een gehoor op 02/05/2017. Tijdens dit gehoor haalde betrokkene geen nieuwe elementen aan. Hij blijft bij zijn eerdere verklaringen.

Uit de gevoerde opzoeken via facebook, dd. 11/05/2017 en 12/05/2017, blijkt, dat er voor betrokkene een profiel kan worden teruggevonden: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100008224536640>. Er kon worden vastgesteld dat een zekere M. N. (...) diverse foto's van betrokkene liked, hartjes op zijn profiel zet en ook reageert op zijn posts. Het vermoeden reeds dat deze vrouw mogelijks de moeder van I. (...) is, gezien hij eerder verklaarde dat zijn moeder M. (...) of M. P. (...) heet. Verder reageert I. (...) ook op in berichten op deze vrouw met de uitspraak "merci ma". Verdere opzoeken op het profiel van deze vrouw [https://www.facebook.com/CQM/m..n\(...\).5](https://www.facebook.com/CQM/m..n(...).5) tonen aan dat deze vrouw niet alleen foto's post van I. (...) maar ook van zijn neef Y. M. C. (...). Ook voor C. (...) werd een profiel teruggevonden [https://www.facebook.com/c.m\(...\)](https://www.facebook.com/c.m(...)), waarbij kon worden vastgesteld dat M. N. (...) ook voorkomt in zijn vriendenlijst (wij verwijzen hierbij naar het administratief dossier, dd. 29/05/2017 - stuknummers 58946206 en 58945801).

Daarnaast toonden opzoeken in de databank van het visasysteem aan dat hoewel de neef van betrokkene stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort, hij gekend was onder een andere identiteit, namelijk N. Y. C. (...). Gezien I. (...) verklaarde samen met zijn neef naar België te zijn gekomen, is het toegestaan de verklaring als zou I. (...) geen paspoort bezitten, op zijn minst als twijfelachtig te beschouwen.

Rekening houdend met de gedane opzoeken en de bevindingen, werd betrokkene samen met zijn voogd opnieuw gehoord op 23/05/2017. Tijdens dit gehoor werd hij geconfronteerd met de gevonden informatie; maar hij kon geen plausibele verklaring geven voor de verschillende reacties van M. N. (...); evenmin over hoe deze vrouw aan zijn foto's komt. Sterker nog, aan het einde van het gesprek stelde hij dat hij met zijn oom zou praten omdat hij het gevoel heeft dat deze vrouw zijn moeder is.

Op 30/05/2017 konden wij echter vaststellen dat I. (...) zijn reacties en de reacties van de vrouw op zijn profiel had verwijderd; hetgeen op zijn minst bevreemdend te noemen is en de Dienst Vreemdelingen zaken toelaat met de nodige omzichtigheid te werk te gaan.

Verder onderzoek naar de duurzame oplossing was -noodzakelijk; aldus werd betrokkene op 12/07/2017 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie. Ondertussen verkreeg de Dienst Vreemdelingenzaken inzage in het visumdossier van zijn neef. Hieruit bleek dat deze reisde met zijn familie - een koppel met nog 4 kinderen - doch I. (...) kon hierbij niet worden teruggevonden (wij verwijzen hierbij naar het administratief dossier, dd. 27/06/2017 - stuknummer 59410642).

Gezien de vele onduidelijkheden en onregelmatigheden werd betrokkene nogmaals samen met zijn voogd, zijn oom en neef uitgenodigd voor een bijkomend gesprek, dd. 20/09/2017 (wij verwijzen hierbij naar het administratief dossier, dd. 29/05/2017 stuknummer 58946154). Maar ook tijdens dit gesprek bleven alle betrokken partijen in gebreke om informatie te verschaffen en een plausibele verklaring voor al bovenstaande te leveren.

Op 10/01/2018 dient de voogd een aanvraag in voor de verlenging van het attest van immatriculatie in toepassing van artikel 61/19 van de wet van 15/12/1980. In deze aanvraag wordt gesteld dat er in de loop van de verblijfsprocedure verwarring is ontstaan over de facebookcontacten tussen I. (...) en een zeker M. N. (...).

De voogd deelt mede dat hij getracht heeft deze vrouw te contacteren via mail. Hij heeft ook aan zijn pupil gevraagd zelf initiatief te nemen en contact op te nemen om een aantal zaken uit te klaren. Op beide pogingen kwam geen reactie. De voogd staft dit door de screenshots van de facebookberichten over te maken. Met betrekking tot de ondernomen stappen voor het bekomen van een paspoort stelt de

voogd dat hij ervaren heeft dat de ambassade geen paspoort aflevert indien geen documenten voorhanden zijn die de identiteit bewijzen, maar dat hij in de krokusvakantie hiertoe het nodige zal doen. Aldus, rekening houdend met al bovenstaande, met een grondige analyse van alle elementen in het dossier; met de elementen in de aanvraag van de voogd alsook met de verklaringen van betrokkene, alsook die van zijn oom en neef, kan men nog steeds niet stellen dat het belang van betrokkene zich noodzakelijk situeert in België.

De bewijslast in het kader van de bepaling van de duurzame oplossing kan niet alleen worden verhaald op de voornoemde partijen maar uit al hetgeen hieraan voorafgaat, blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige inspanningen heeft geleverd teneinde de familiale situatie correct te kunnen inschatten. Doch, stellen we vast dat zowel I. (...) als de andere betrokken partijen vaag blijven in hun verklaringen. Hij werd meerdere malen gehoord en de mogelijkheid geboden om tijdens de gesprekken de familiale situatie op te helderen. Ook zijn oom en neef werden in dit proces betrokken en gehoord. I. (...) legt compleet ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de vrouw die dezelfde naam draagt als zijn moeder. Zowel hun respectievelijke posts op facebook alsook de foto's wijzen op een bestaand netwerk in Congo, waaraan ook de heer Y. M. (...) en de neef van betrokkene kunnen gelinkt worden. Verder is het ook frappant dat I. (...), na de confrontatie, zijn reacties op facebook heeft verwijderd. De tegenstrijdigheden en leugens door de diverse betrokken partijen laten de Dienst Vreemdelingenzaken niet toe een correcte inschatting te maken van de reële situatie van betrokkene. Onze dienst tilt zeer zwaar aan het achterhouden van informatie en is van oordeel dat het achterhouden van informatie met het oog op het bekomen van verblijfsdocumenten onaanvaardbaar is. Van betrokkene en zijn entourage mag redelijkerwijze verwacht worden dat zij de instanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Er zijn duidelijke indicaties dat er meer informatie beschikbaar is over de reële situatie in Congo en de aldaar verblijvende familieleden. We stellen dan ook vast dat er absoluut geen medewerking wordt verleend.

Conform artikel 61/14-2° van de wet van 15/12/1980 kan een duurzame oplossing bestaan uit een terugkeer naar het land van herkomst met garanties op adequate opvang en verzorging hetzij door de ouders, hetzij door andere volwassenen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties of in het land waar de ouders zich legaal bevinden. Allereerst, de stelling dat de vader van I. (...), Y. R. (...), overleden is berust volledig op verklaringen. Men mag redelijkerwijze verwachten dat dergelijke verklaringen worden ondersteund door het voorleggen van de nodige bewijsstukken. Er wordt tot op heden echter geen overlijdensattest voorgelegd. Verder, de verklaring dat zijn moeder verdwenen zou zijn, is ongeloofwaardig. Bovendien laten de gevoerde opzoekingen op facebook toe deze verklaring in twijfel te trekken.

Wat betreft de motieven voor zijn komst naar België verklaarde I. (...) dat hij, niet weet waarom hij naar hier is gekomen. De leeftijd van betrokkene in acht genomen bij zijn aankomst in België, kan een verklaring bieden waarom hij dit niet weet. Maar in de eerste aanvraag van de voogd werd vermeld dat de oom J. C. (...) en tante M. (...) - woonachtig op volgend adres: (...) - over beperkte middelen beschikten en bijgevolg niet verder voor de zorg en opvang konden instaan. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt zich dan ook de vraag van waar deze informatie komt gezien de Heer Y. M. W. (...) stelt geen contact te hebben (gehad) met het land van oorsprong en niet op de hoogte was van de komst van I. (...) en diens neef. De verklaringen hieromtrent zijn aldus compleet ongeloofwaardig.

Daargelaten, wordt ook niet bewezen dat de tante en oom niet meer kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene, zoals zij dat in het verleden naar eigen zeggen altijd hebben gedaan.

De verblijfsduur van I. (...) in België, kan niet als een fundamenteel argument voor de bepaling van de duurzame oplossing worden ingeroepen en kan evenmin worden verhaald op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dienaangaande verwijzen wij naar het feit dat de vermeende problemen in Congo en de redenen voor de komst van betrokkene naar België reeds in het verleden uitvoerig onderzocht werden door de Dienst Vreemdelingenzaken. Zowel de voogd als zijn pupil konden kennisnemen van de genomen beslissing, dd. 17/06/2014. In dit verband verwijzen wij naar artikel 9, § 1 van de Programmawet van 24 december 2002, betreffende de voogdij van de niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, waarin gesteld wordt dat de voogd - onder voorbehoud van het bepaalde in artikel 10, § 2 - ermee belast is de niet-begeleide minderjarige te vertegenwoordigen in het kader van alle rechtshandelingen, van de procedures bedoeld in de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsmede van alle andere bestuurlijke of gerechtelijke procedures. Verder stelt art 9 § 3 van Programmawet van 24 december 2002 dat de voogd ambtshalve en onverwijld bijstand vraagt van een advocaat. In voorkomend geval kan de voogd gebruik maken van de juridische bijstand van het Bureau voor juridische bijstand overeenkomstig de artikelen 508/1 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek. Tegen het bevel tot terugbrenging werd geen verzoekschrift ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en anderzijds werd ook geen uitvoering gegeven aan de genomen

beslissing; betrokkene bleef klaarblijkelijk op het Belgisch grondgebied. De voogd diende pas op 02/05/2017 een nieuwe aanvraag in; een aanvraag die overigens geen nieuwe elementen bevat. Het is absoluut niet in het belang van het kind om drie jaar in een illegale situatie op Belgisch grondgebied te verblijven. Er werden intussen evenmin stappen ondernomen om de identiteit van betrokkene te bewijzen zoals bepaald in artikel 110 decies van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Verder wordt er geen bewijs geleverd van het bestaan van een familiale band tussen De Heer Y. M. W. (...) en betrokkene, niettegenstaande het aan de verzoekende partij is daartoe de nodige bewijsstukken hieromtrent te leveren (wij verwijzen hierbij naar het Arrest van de Raad Voor Vreemdelingenbetwisting nr. 10.395 dd. 23.04.2008).

Op basis van al voorgaande, mogen we redelijkerwijze besluiten dat betrokkene in Congo over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en kan men enkel vaststellen dat er niet op een aannemelijke wijze wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, namelijk een noodzakelijk verblijf in België. Conform artikel 61/19 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie. In het kader van een vrijwillige terugkeer kan uw pupil bovendien steeds beroep doen op de verschillende programma van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM, Caritas of Fedasil op de medewerking van onze dienst. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer.

Dit bevel tot terugbrenging dient aan de voogd betekend te worden, een exemplaar dient aan de voogd meegegeven te worden, een exemplaar dient ons ondertekend teruggezonden te worden, een derde exemplaar blijft ter beschikking van uw diensten.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van zijn wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"EERSTE MIDDEL: Schending van de artikelen 24. lid 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 61/17,61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet en van de formele, minstens de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel

1.

Verweerder oordeelt dat "we redelijkerwijze mogen besluiten dat betrokkene in Congo over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en (men kan) enkel vaststellen dat er niet op een aannemelijke wijze wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, namelijk een noodzakelijk verblijf in België. Conforme artikel 61/19 van de wet van 15 december 1980, bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn familie."

Verweerders besluit wordt gemotiveerd door volgende elementen:

- de onduidelijkheden en vermoedens van leugenachtige verklaringen van verzoeker, zijn neef C. (...) en zijn oom W. M. Y. (...). Meer bepaald wordt verwezen naar de onduidelijkheid over de contacten die verzoeker op Facebook onderhoudt met een zekere "M. N. (...)" en naar het feit dat verzoekers neef C. (...) eerder een paspoort had (weliswaar onder een andere identiteit), waaruit verweerder afleidt dat verzoeker ook een paspoort had en deze informatie achterhoudt.
- het feit dat de dood van verzoeker niet wordt aangetoond met een overlijdensakte
- het is niet bewezen dat de oom en tante niet meer kunnen instaan voor de zorg en opvang van betrokkene zoals zij dat in het verleden naar eigen zeggen altijd hebben gedaan.
- het feit dat verzoeker tegenstrijdig zou zijn geweest bij de uiteenzetting over het motief van zijn komst naar België

2.

In essentie moet worden vastgesteld dat verweerder de bewijslast voor het natrekken van verzoekers familiaal netwerk uitsluitend bij verzoeker en zijn "entourage" (zijn neef en zijn oom) legt zonder dat blijkt dat verweerder zelf enig actief onderzoek heeft gedaan om te kunnen garanderen dat de duurzame oplossing voor verzoeker in Congo ligt.

Het artikel 61/18 Vreemdelingenwet legt nochtans aan verweerder op om een individueel onderzoek te voeren en rekening te houden met het geheel van de elementen. Uw Raad oordeelde eerder al: "Verweerder moet bovendien op zorgvuldige wijze nagaan of de verzoekende partij bij terugkeer naar zijn herkomstland over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikt, zoals vereist door de artikel 61/14, 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet" (RvV nr. 112459 van 22.10.2013; zie ook M. RYCKASEYS, en S. KEGELS, "Het hoger belang van het kind in het annulatiecontentieux" in ADAM, A., BAMPIS, C. e.a., "10 jaar Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: daadwerkelijke rechtsbescherming", 2017, Brugge, Die Keure, p. 292). Aan deze voorwaarde is in casu geenszins voldaan.

Het enige onderzoek dat verweerder voerde betrof enerzijds een irrelevant opsporing van een vermeende visumaanvraag voor Spanje door C. (...) en anderzijds een onderzoek naar het facebookprofiel van verzoeker, waaruit verweerder vermoedt dat verzoeker contact heeft met zijn moeder, en dat niet wil toegeven. Dit loutere vermoeden garandeert echter geenszins dat verzoeker in geval van terugkeer sowieso door zijn moeder zal kunnen worden opgevangen. Eén en ander is in casu immers helemaal niet duidelijk.

Verweerder kan niet zomaar worden gevolgd in zijn overtuiging dat de zekere mevrouw "M. N. (...)" zijn moeder is. Daar bestaan onvoldoende aanwijzingen voor in het administratief dossier. De enige concrete indicatie die verweerder daarvoor heeft is het feit dat verzoeker eerder verklaarde dat zijn moeder "M. (...)" of "M. P. (...)" heette. Verzoekers onwetendheid over de exacte identiteit van zijn moeder kan hem niet kwalijk worden genomen. Hij kwam immers op slechts tienjarige leeftijd naar België en leefde tot dan toe bij zijn oom en tante in Kinshasa. Dat hij niet precies weet wie de vrouw "M. N. (...)" is met wie hij bevriend is of Facebook, is dan ook niet per se ongeloofwaardig. Hierbij mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker een puber is, die op zoek is naar zijn werkelijke identiteit. Het is voor hem bijzonder frustrerend om zo weinig te weten over zijn eigen herkomst en identiteit. Hij is op 10-jarige leeftijd in een vreemd land gedropt, waar hij werd opgevangen door een oom van wie hij tevoren niet of nauwelijks het bestaan kende, en hij heeft geen contact met andere familieleden. Dat hij in die context via Facebook contact legt met Congolezen in de hoop zijn familieleden in Congo op te sporen is volstrekt begrijpelijk. Verzoeker heeft 775 vrienden op Facebook (stuk 3). Het is onmogelijk dat hij die allemaal persoonlijk kent. Het is dus voorbarig en vooringenomen van verweerder om te stellen dat verzoeker moet weten wie "M. N. (...)" is, zelfs indien deze persoon foto's van hem deelt of "likt". Verzoeker zit duidelijk zelf met de vraag in de knoop, zoals blijkt op het einde van het verhoor van 23.05.2017 waarin hij zegt (blz. 23): "Ik heb gewoon nu zin om naar Sint-Niklaas te gaan om met papa W. (...) (W. M. Y. (...), zijn oom, eigen aanvulling) te praten. Er klopt iets niet. Ik heb de indruk dat er dingen verborgen zijn. Nu voel ik dat het kan dat zij mijn mama is. Dat kan toch niet dat iemand zomaar mijn foto begint te posten." Hij geeft verder aan dat hij wel vermoedde dat zij familie is maar stond daar niet bij stil: "Ik dacht aja, zij post mijn foto. Ik heb al gehoor dat ze mijn familie is." In tegenstelling tot wat verweerder stelt kan op basis daarvan niet zomaar worden verondersteld dat verzoeker liegt, integendeel, hij lijkt verbaasd te zijn, en heeft duidelijk zelf nooit eerder de link gelegd. Hij mist kennelijk ook een klankbord binnen zijn familie, iemand die hem meer informatie kan geven over zijn afkomst. Het is duidelijk dat verweerder die informatie ook niet krijgt van zijn oom W. (...) en zijn neef C. (...). Ook hun onwetendheid is bovendien niet onmogelijk. C. (...) kwam samen met verzoeker in België aan en heeft wellicht niet meer informatie dan verzoeker zelf. Oom W. (...) verblijft al jarenlang in Nederland en België zoals verweerder zelf aangeeft, en wist zelfs niet af van het bestaan van zijn zoon C. (...), laat staan dat hij de stamboom van verdere familieleden zoals verzoeker zou kennen. En zelfs indien C. (...) en/of W. (...) informatie zouden achterhouden, dan kan dit niet aan verzoeker worden verweten nu deze duidelijk zelf zoekende is naar de identiteit van zijn ouders en naar zijn afkomst en daar alleszins niet of niet noodzakelijk van op de hoogte is.

Verweerder maakt dienaangaande een kennelijke appreciatiefout door verzoeker leugens in de schoenen te schuiven. Minstens gaat het om een schending van de materiële motiveringsplicht nu de vermeende leugen allerm minst kan worden aangetoond. Bovendien wordt er ook een te zwaar gewicht gehangen aan die vermeende leugen.

De dame in kwestie, "M. N. (...)" kan mogelijk verzoekers moeder zijn, maar daar bestaat niet de minste zekerheid over. Het is niet meer of minder dan een hypothese, maar deze hypothese vormt alleszins verre van een garantie dat verzoeker zal kunnen worden opgevangen door deze dame. Er is hoe dan ook niets geweten over haar verblijfplaats en haar mogelijkheden om voor verzoeker te zorgen. Hoe dan ook werd niet nagegaan of een eventuele terugkeer naar verzoekers moeder wel overeenstemt met het belang van verzoeker als kind, zoals het artikel 61/17 Vreemdelingenwet voorschrijft. Prima facie moet

immers vastgesteld worden dat verzoekers moeder, ongeacht of zij de persoon is die zich op Facebook "M. N. (...)" noemt of iemand anders, heeft goedgekeurd of minstens niet heeft verhinderd dat verzoeker op tienjarige leeftijd in België werd gedropt samen met zijn neef zonder dat er zekerheid bestond over de vraag of iemand in België wel voor haar zoon zou kunnen zorgen. Er is dan ook een ernstig vermoeden dat verzoeker door zijn moeder (en andere familieleden) werd verwaarloosd. Veronderstellen dat verzoeker nu kan terugkeren naar het milieu dat dergelijke roekeloze beslissing voor hem heeft genomen is kennelijk niet in het belang van verzoeker als kind.

Een schending van de artikelen 24, tweede lid van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 3, lid 1 en 9, lid 1 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, van de artikel 61/17 en 61/18 Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht werd daarmee aangetoond.

Uit de samenlezing van de artikelen 24 lid 2 Handvest en 3, lid 1 en 9 lid 1 IVRK blijkt dat het belang van verzoeker voorop moet staan maar dat het niet, of minstens niet per se in zijn belang is om met zijn ouders herenigd te worden ingeval van verwaarlozing.

Uit de samenlezing van de artikel 61/17 en 61/18 blijkt bovendien dat verweerder een individueel onderzoek moet voeren waarbij garanties moeten bestaan voor adequate opvang en verzorging in het herkomstland indien de duurzame oplossing daar wordt gesitueerd. Dergelijk onderzoek is hier niet gevoerd.

3.

Ook de overige vaststellingen en vermoedens van verweerder zijn kennelijk onvoldoende om te kunnen garanderen dat verzoeker in zijn land van herkomst adequaat zal worden opgevangen en verzorgd:

a) Zo stelt verweerder dat verzoekers neef C. (...) vermoedelijk met een vals paspoort een visumaanvraag heeft ingediend voor Spanje, tezamen met een koppel met vier kinderen. Verweerder leidt hieruit af dat verzoeker vermoedelijk zelf ook een paspoort moet hebben gehad en deze informatie achterhoudt.

Deze stelling is vergezocht en grotendeels irrelevant in het kader van deze procedure.

Vooreerst wijst verzoeker er op dat het enkel om het paspoort van zijn neef C. (...) gaat en niet om zijn eigen paspoort dat zou gevonden zijn. Het is een louter vermoeden van verweerder dat verzoeker ook een paspoort moet hebben gehad om die reden.

Bovendien is C. (...) eigen bewering dat hij hier niets van af weet ook niet per se ongeloofwaardig, aangezien, zoals blijkt uit het administratief dossier, op het moment van de vermeende visumaanvraag ook nog maar 14 of 15 jaar oud was zodat hij dit niet zelf kan geregeld hebben en ook niet noodzakelijk wist hoe de vork aan de steel zat. Hoogstens kan het er op wijzen dat er vanuit Congo inspanningen werden gedaan om C. (...) naar Europa te brengen, hetgeen geen nieuwe informatie is aangezien C. (...) er uiteindelijk ook geraakt is.

Hoe dan ook kan niet worden ingezien waarom het eventueel bestaan van een paspoort van C. (...) er op zou kunnen wijzen dat het in verzoekers belang is om terug te keren naar Congo of dat daar adequate opvang en verzorging voor hem zijn.

b) voorts stelt verweerder dat verzoeker niet kan aantonen dat zijn vader is overleden omdat er geen overlijdensakte voorligt. Het voorleggen van een dergelijk bewijsstuk aan een jongen die hier op de leeftijd van 10 jaar zonder documenten werd gedropt bij een vermoedelijk ver familielid, en er sindsdien niet in geslaagd is enig identiteitsdocument te verkrijgen, is kennelijk onredelijk.

c) Verweerder stelt tot slot ook nog vragen bij het feit dat verzoeker verklaarde dat hij niet wist waarom hij naar België gestuurd werd maar dat hij tegelijkertijd bij zijn eerste aanvraag vermeldde dat zijn oom en tante niet de middelen hadden om voor hem te zorgen. Verzoekers voogd wijst er dienaangaande op dat hij dit in de eerste aanvraag had genoteerd als plausibele verklaring had vermeld omdat uit zijn gesprekken met verzoeker was gebleken dat verzoeker nauwelijks naar school was gegaan in Congo en dat zijn oom en tante het schoolgeld niet konden betalen. Om daaruit af te leiden dat verzoeker ongeloofwaardig is, is kennelijk onredelijk en hoe dan ook niet ter zake dienend bij de bepaling van de duurzame oplossing voor verzoeker.

4.

Ten overvloede laat verzoeker in dat verband nog gelden dat hij wel degelijk te goeder trouw is, en inspanningen heeft gedaan. Uit de beslissing zelf blijkt dat:

- verzoeker en zijn voogd contact hebben proberen op te nemen met de persoon die zich op Facebook "M. N. (...)" noemt, per e-mail en door Facebookberichten, maar dat daarop geen reactie is gekomen. Dit wordt gestaafd met schermafbeeldingen die in de bestreden beslissing worden vermeld - verzoekers voogd heeft, hoewel hij meende dat de Congolese ambassade geen paspoort zou afleveren als er geen andere documenten kunnen worden voorgelegd zoals in casu, aangekondigd dat hij in de krokusvakantie 2018 contact zou opnemen met voormelde ambassade om een paspoort te verkrijgen. Verzoeker heeft niet de kans gehad om verweerder hierover op de hoogte te brengen, nu verweerder de beslissing nam op 16.02.2018, hetzij dus tijdens de krokusvakantie.

- verzoeker heeft van bij zijn aankomst samen met zijn voogd aanmelding gedaan bij de Dienst Tracing van het Rode Kruis waarbij een exact verblijfsadres van de oom en tante in Kinshasa bij wie hij tot voor zijn vertrek verbleef vermeld werd, doch zonder resultaat.

5.

Verweerder zelf heeft behalve de opzoeken op facebook met onduidelijk resultaat (waaruit verweerder te verregaande conclusies trekt zoals hierboven bleek) geen enkele actie ondernomen om de familiale situatie van verzoeker in het herkomstland na te gaan, laat staan dat verweerder naging of er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging in geval van terugkeer naar het herkomstland.

De stelling in de beslissing van verweerder, dat "blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige inspanningen heeft geleverd teneinde de familiale situatie correct te kunnen inschatten", wordt niet gestaafd in het administratief dossier.

Behalve de onduidelijke resultaten over de facebook-opzoeken en het irrelevante gegeven dat verzoekers neef C. (...) eerder een vermoedelijk vals paspoort bezat, is er niets gebeurd. Er is geen nauwkeurig individueel onderzoek gevoerd. Verweerder heeft geen enkele moeite gedaan om het adres dat verzoeker gaf van zijn oom en tante in Congo, te verifiëren. Er werd aan de Belgische ambassade in Congo kennelijk geen instructie gegeven om, bijvoorbeeld, na te kijken of er op dit adres mensen wonen (het gaat nochtans om een adres in de hoofdstad) en of deze desgevallend inderdaad de oom en tante van verzoeker zijn, of nog om bij deze mensen te informeren naar de ouders van verzoeker. Er blijkt uit de beslissing ook geenszins dat het administratief dossier van oom W. (...), die in 1998 of 1999 in Nederland zou zijn toegekomen maar al gedurende onbepaalde tijd in Sint-Niklaas in België woont werd nagegaan om de familiale band met verzoeker te kunnen achterhalen, en zo eventueel ook (één van) de ouders van verzoeker te kunnen identificeren.

Dergelijke stappen lijken inderdaad noodzakelijk om te kunnen inschatten of er adequate opvang en verzorging voor verzoeker voorhanden is in geval van terugkeer naar Congo, en zijn alleszins van kapitaal belang om verzoekers belang te kunnen bepalen. In elk geval is de stelling van verweerder dat verzoeker wel zal kunnen terugkeren naar zijn oom en tante bij wie hij tot voor zijn vertrek naar België verbleef, voorbarig, en op werkelijk niets gebaseerd. De betrokken oom en tante zijn niet eens geïdentificeerd, laat staan dat met hen gesproken is of dat verweerder zeker weet dat deze nog in Congo verblijven. Verzoeker wijst er opnieuw op dat het feit dat deze mensen hem naar Europa hebben gestuurd minstens een vermoeden creëert dat dezen niet meer voor hem wilden of konden zorgen. In beide gevallen lijkt het alleszins niet in het belang van verzoeker te zijn om naar deze familie te worden teruggestuurd.

Verweerder stelt dan wel dat niet is aangetoond dat verzoekers belang noodzakelijkerwijze er in bestaat om verder in België te kunnen verblijven, maar het omgekeerde is evenzeer waar, ni. dat er kennelijk onvoldoende redenen bestaan om te stellen dat verzoekers belang er in bestaat om zo snel mogelijk terug te keren naar Congo, gelet op het manifest gebrek aan zekerheden in het voorliggende dossier.

Verweerder had bijgevolg de aanvraag tot verlenging van verzoekers attest van immatriculatie moeten toestaan indien hij meende dat er verder onderzoek nodig was, overeenkomstig het bepaalde in artikel 61/19, §2 Vreemdelingenwet.

6.

Op basis van het voorgaande blijkt dat de beslissing van verweerder kennelijk onredelijk was aangezien er in het geheel geen duidelijkheid bestaat over de adequate verzorgings- en opvangmogelijkheden in Congo, zodat het belang van verzoeker op dit ogenblik onvoldoende kan worden bepaald, maar er alleszins onvoldoende elementen zijn om aan te nemen dat een spoedige terugkeer naar Congo voor verzoeker is aangewezen. Verzoekers belang als kind is geschonden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 24, lid 2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,
- Artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag,
- Artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet,
- De formele en materiële motiveringsplicht,
- Het zorgvuldigheidsbeginsel.

Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij haar concrete situatie dat aan de voogd van de verzoekende partij een bevel tot terugbrenging diende te worden betekend.

Verweerder merkt op dat de in casu bestreden beslissing in wezen twee luiken bevat.

Eerzijds wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de minderjarige niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Verzoekende partij is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum.

Verweerder merkt op dat de verzoekende partij dit motief dat ten grondslag ligt van de bestreden beslissing als dusdanig niet betwist.

Anderzijds wordt in de bestreden beslissing geantwoord op de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van de bijzondere verblijfsprocedure voor niet-begeleide minderjarige onderdanen van een derde land, zoals vastgelegd in de artikelen 61/14 tot 61/25 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 110sexies tot 110undecies van het Vreemdelingenbesluit.

Overeenkomstig artikel 61/19 van de Vreemdelingenwet wordt besloten dat de duurzame oplossing niet noodzakelijk in België is en wordt een terugkeer naar Congo vooropgesteld, alwaar de minderjarige kan worden herenigd met haar familie.

De verzoekende partij haar kritiek mist grondslag waar zij voorhoudt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging zonder gedegen onderzoek zou hebben besloten dat de duurzame oplossing in Congo ligt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie om te oordelen dat er in casu geen bewijzen voorliggen die aantonen dat een terugkeer op heden niet meer zou kunnen, daar er voldoende garanties zijn voor opvang in het land van herkomst :

“4.3.4. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Waar verzoeker aanvoert dat verweerder geen enkel onderzoek heeft gedaan naar de situatie van de moeder van S. B. R. moet worden opgemerkt dat verweerder heeft vastgesteld dat S. B. R. voorheen door zijn moeder werd opgevangen en dat er niet wordt aangetoond dat deze vrouw niet in staat zou zijn om hem opnieuw op te vangen.

De Raad wijst er ten overvloede op dat verzoeker zijn eigen verantwoordelijkheden niet kan afwentelen op verweerder en dat indien hij van oordeel was dat er bijkomende overtuigingsstukken in aanmerking dienden te worden genomen het hem toekwam deze aan te leveren.

Er kan geen schending van de artikelen 16/14, 16/18 en 74/16 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.” (RvV 4 februari 2013, nr. 96.554)

Tot slot wijst verweerder nog naar volgend arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Besluitend stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel concreet element aanbrengt ter weerlegging van de motivering in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de moeder of oom langs moederszijde van de minderjarige niet in staat zou zijn om de minderjarige op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden steeds hebben gedaan. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat een duurzame oplossing zich noodzakelijk in België situeert. Verzoekers betoog komt er in wezen op neer dat zelfs indien zeer vage en op bepaalde punten ook ongeloofwaardige verklaringen worden afgelegd over de familiale situatie en de herkomst van de minderjarige, indien er geen enkel objectief gegeven of stuk wordt voorgelegd en indien er door de voogd in samenspraak met de minderjarige geen enkel opsporingsonderzoek is verricht naar het terugvinden van de familieleden, de volledige bewijslast bij verweerder ligt wat betreft het concreet aantonen dat de familie kan instaan voor de opvang. Een dergelijk standpunt kan niet worden

bijgetreden. In de hierboven geschetste omstandigheden kan namelijk geenszins worden aangenomen dat de minderjarige en zijn voogd volledig zijn ontslagen van hun plicht om minstens een begin van bewijs aan te brengen van de onmogelijkheid van een adequate opvang door de familie of van een duurzame oplossing in het land van herkomst. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk noch strijdig met artikel 61/18, eerste lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet waar verweerder, rekening houdend met de elementen in het dossier, een terugkeer naar het land van herkomst met het oog op een hereniging van de minderjarige met zijn moeder of familie als duurzame oplossing vooropstelt en een bevel tot terugbrenging uitvaardigt. Dit is ook in overeenstemming met artikel 61/17 van de Vreemdelingenwet, dat stelt dat verweerder bij het bepalen van de duurzame oplossing voorrang dient te geven aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin. Nu door verzoeker bij de aanvraag geen enkel concreet element of begin van bewijs werd voorgelegd dat een duurzame oplossing niet ligt in een hereniging met zijn moeder en/of familie in zijn land van herkomst, kan ook niet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing voorbarig zou zijn.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 61/14 en 61/18 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.” (RvV 30 juli 2013, nr. 107.646)

De verzoekende partij blijft in gebreke om bewijs aan te brengen dat een opvang in het herkomstland niet mogelijk is, terwijl niet dienstig kan worden betwist dat het aan de verzoekende partij toekomt om dienaangaande de bewijslast te dragen.

“De bewijslast berust bij de aanvrager die om een machtiging tot verblijf verzoekt. Verweerder oordeelt op kennelijk redelijke wijze dat het attest met de verklaring van zijn moeder en het medisch attest (gedateerd op 26 juni 2001) niet op een objectieve en reële manier de vermeende armoede en de vermeende problemen met de vader aannemelijk maken, nu deze documenten op aanvraag zijn bekomen en de moeder/vader niet ontslaan van haar/zijn ouderlijke macht” (R.v.V. nr. 84 816 van 18 juli 2012, www.rvv-cce.be)

En ook:

“Gelet op de vaststellingen, ondersteund door de stukken van het administratief dossier – dat de ouders van verzoekster nog leven en wonen in het land van herkomst, dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefenen, dat uit niets blijkt dat zij niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij dit in het verleden hebben gedaan en dit te meer nu de ouders ook nog blijken te kunnen instaan voor de zussen en broer van verzoekster – heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders noodzakelijk is. Bovendien wordt erop gewezen dat de bijlage 38 verlengd kan worden ter facilitering van de organisatie van de effectieve terugkeer. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wel degelijk de situatie van verzoekster aan een grondig onderzoek onderworpen en is het evenmin kennelijk onredelijk om te oordelen dat gepaste opvang in het herkomstland aanwezig is, gelet op de aanwezigheid van de ouders aldaar en het feit dat er geen tegenindicaties zijn die erop wijzen dat deze niet in staat zouden zijn om verzoekster op te vangen. Met haar betoog toont verzoekster geenszins het tegendeel aan. Immers, verzoekster betoogt slechts op basis van loze beweringen dat haar ouders haar niet zullen willen opvangen omwille van haar traditioneel huwelijk, hetgeen, samen met de vaststelling dat uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van verzoekster op de hoogte zijn van haar gezinssituatie en dit element niet heeft verhinderd dat zij regelmatige contacten onderhouden, geen afbreuk kan doen aan de concrete motieven van de bestreden beslissing. Zoals de bestreden beslissing trouwens terecht opmerkt staat niets verzoekster in de weg om na een terugkeer, de geëigende procedures te volgen met het oog op regelmatige binnenkomst en verblijf.

De Raad ziet voorts niet in, gelet op de gegevens waarover de Dienst Vreemdelingenzaken beschikte, waarom deze nog verder onderzoek zou moeten voeren naar de situatie van verzoekster. De zorgvuldigheidsplicht gaat immers niet zo ver dat, wanneer het bestuur over voldoende elementen beschikt om met kennis van zaken te oordelen over een aanvraag, het alsnog verder onderzoek zou moeten voeren. .” (R.v.V. nr. 76 319 van 26.02.2012, www.rvv-cce.be)

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging wel degelijk actief en zorgvuldig een onderzoek heeft gevoerd. Het nazicht van de facebook profielen en een eerder visumdossier zijn uiteindelijk ook geenszins irrelevant gebleken, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ten onrechte wordt vastgesteld dat de zekere mevrouw ‘M. N. (...)’ de moeder van verzoekende partij is, merkt verweerder op dat de kritiek van de verzoekende partij strijdt met de objectieve vaststellingen, dewelke steun vinden in de stukken van het administratief dossier.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging wordt in de bestreden beslissing echter op gedegen wijze -na grondig en zorgvuldig onderzoek- gewezen op de volgende vaststellingen:

- M. N. (...) liket diverse foto's van verzoekende partij, zet hartjes op zijn profiel en reageert op zijn posts,
- Verzoekende partij heeft eerder zelf verklaard dat zijn moeder M. of M. P. (...) heet,
- Verzoekende partij reageert ook in de berichten van de vrouw met 'merci ma',
- De vrouw post zelfs foto's van verzoekende partij maar ook van zijn neef,
- M. N. (...) is ook vriend op facebook van de neef,
- Er worden hieromtrent geen plausibele verklaringen gegeven,
- Op 30.05.2017 werd vastgesteld dat verzoekende partij zijn reacties en de reacties van de vrouw heeft verwijderd op zijn profiel.

In het verzoekschrift houdt verzoekende partij thans voor de vrouw eigenlijk niet te kennen. Dit komt evenwel uiterst ongeloofwaardig over gelet op de voormelde vaststellingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De vrouw heeft zelfs foto's van verzoekende partij zelf gepost zodat het niet kennelijk onredelijk is om aan te nemen dat zij elkaar aldus kennen. Geenszins is het voorbarig of vooringenomen om te stellen dat verzoekende partij dient te weten wie 'M. N. (...)' is als deze persoon foto's van hem deelt of liket.

De kritiek van de verzoekende partij is niet van aard afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing. Er werd terecht vastgesteld dat men nog steeds niet kan stellen dat het belang van verzoekende partij zich noodzakelijk situeert in België. De verklaringen van verzoekende partij als zou zijn moeder zijn verdwenen, zijn ongeloofwaardig.

Terwijl naast de aanwezigheid van de moeder, er ook nog terecht door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd gewezen op het feit dat het overlijden van de vader niet wordt gesteund op een overlijdensattest. Het is geenszins kennelijk onredelijk om te verwachten dat dit gegeven wordt gestaafd en er dergelijk document wordt voorgelegd.

Voor de aankomst in België verbleef verzoekende partij ook bij zijn oom en tante. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht – op basis van de stukken in het dossier – geoordeeld dat de verklaringen nopens de financiële middelen van de oom en tante ongeloofwaardig zijn. In de eerste aanvraag van de voogd werd vermeld dat de oom Jean Claude en tante Mamie over beperkte middelen beschikten en bijgevolg niet verder voor de zorg en opvang konden instaan. In tegenstelling tot wat verzoekende partij thans in het verzoekschrift voorhoudt, werd dit geenszins als een plausibele hypothese naar voor gebracht.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft zich terecht de vraag gesteld van waar deze informatie komt gezien de heer Y. M. W. (...) stelt geen contact te hebben met het land van oorsprong. Er is dan ook terecht vastgesteld dat niet is bewezen dat de tante en oom niet meer kunnen instaan voor de zorg en opvang van verzoekende partij, zoals zij dit naar eigen zeggen altijd hebben gedaan.

Er werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht besloten dat verzoekende partij in Congo over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt en er kan worden vastgesteld dat er niet op een aannemelijke wijze wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt dan zoals zij op dit ogenblik wordt vooropgesteld, met name een noodzakelijk verblijf in België.

Ook kan het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging niet te kwade worden geduid om de databank van het visasysteem te hebben nagekeken. Er kon worden vastgesteld dat, hoewel de neef van verzoekende partij stelde nooit in het bezit te zijn geweest van een paspoort, hij gekend was onder een andere identiteit. De neef zou blijkbaar hebben gereisd met zijn familie – een koppel met nog 4 kinderen – doch verzoekende partij kon hierbij niet worden teruggevonden. Gezien verzoekende partij heeft verklaard samen met zijn neef naar België te zijn gekomen, is het toegestaan de verklaring als zou er geen paspoort zijn op zijn minst als twijfelachtig te beschouwen.

Voormelde vaststelling is geenszins vergezocht en grotendeels irrelevant in het kader van de procedure. Dit kadert ook in de algemene vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging dat er duidelijk indicaties zijn dat er meer informatie beschikbaar is over de reële situatie in Congo en de aldaar verblijvende familieleden, en er absoluut geen medewerking wordt verleend door verzoekende partij.

De acties van de voogd die door verzoekende partij worden opgesomd in het verzoekschrift, doen geen afbreuk aan voormelde vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft terecht de volgende elementen weerhouden om het gebrek aan medewerking te staven:

- Vage verklaringen,
- Er worden compleet ongeloofwaardige verklaringen afgelegd met betrekking tot de vrouw die dezelfde naam draagt als zijn moeder,
- Zowel de respectievelijke posts op facebook alsook de foto's wijzen op een bestaand netwerk in Congo,
- Het is frappant dat verzoekende partij de reacties zelfs heeft verwijderd op facebook na de confrontatie,
- Tegenstrijdigheden en leugens, ...

Er kan niet ernstig worden voorgehouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging tot deze conclusie zou zijn gekomen zonder ernstig onderzoek van het dossier van de verzoekende partij.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging niet kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat een noodzakelijk verblijf van de verzoekende partij in België niet aannemelijk wordt gemaakt.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft het dossier van verzoekende partij zorgvuldig onderzocht en is tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België zou situeren en stelt dan ook een spoedige terugkeer van de verzoekende partij naar Congo voorop.

Het belang van het kind in de zin van artikel 24, lid 2 EU-Handvest kan geenszins geschonden worden geacht.

Betreffende de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat de verzoekende partij zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 31.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontzegd.

Gelet op de motivering van de bestreden beslissing wordt niet aangetoond dat de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende heeft onderzocht of er een gepaste opvang en verzorging mogelijk is in het land van herkomst. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat op enig concreet punt een verder onderzoek door de gemachtigde van de Staatssecretaris ten onrechte niet werd doorgevoerd.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij zelf zich beperkt tot de ongestaafde bewering dat scholing in het land van herkomst niet mogelijk zou zijn, terwijl er geen enkel objectief element voorligt dat de beweringen van de verzoekende partij zou kunnen ondersteunen. Terwijl nogmaals moet worden herhaald dat het aan de verzoekende partij toekomt om te bewijzen dat de duurzame oplossing zich noodzakelijkerwijs in België situeert.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel tot terugbrenging aan de voogd van de verzoekende partij diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de vreemdelingenwet.

Artikel 61/17 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het bepalen van de duurzame oplossing geeft de minister of zijn gemachtigde voorrang aan de vrijwaring van de eenheid van het gezin, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind en het hoger belang van het kind.”

Het begrip “duurzame oplossing” wordt gedefinieerd in artikel 61/14 van de vreemdelingenwet, deze bepaling luidt als volgt:

“Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

1° (...)

2° duurzame oplossing:

– hetzij de gezinshereniging, overeenkomstig de artikelen 9 en 10 van het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, in het land waar de ouders zich legaal bevinden;

– hetzij de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar de NBMV gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, met garanties op adequate opvang en verzorging, naargelang zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij door overheidsinstanties of niet-gouvernementele instanties;

– hetzij de machtiging tot verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen waarin de wet voorziet;

3° (...)”

Artikel 61/18 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na individueel onderzoek en op basis van het geheel van de elementen, geeft de minister of diens gemachtigde aan de burgemeester of diens gemachtigde de instructie om:

– hetzij een bevel tot terugleiding af te geven aan de voogd, indien de duurzame oplossing de terugkeer naar of de gezinshereniging in een ander land is;

– hetzij een verblijfsdocument af te geven, indien de duurzame oplossing niet bepaald is.

Het verblijfsdocument heeft een geldigheidsduur van zes maanden. De Koning bepaalt het model van het document.”

Artikel 74/16 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 Alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen jegens een illegaal op het grondgebied verblijvende niet-begeleide minderjarige vreemdeling, neemt de minister of zijn gemachtigde elk voorstel tot duurzame oplossing van zijn voogd in overweging en houdt hij rekening met het hoger belang van het kind.

§ 2 De minister of zijn gemachtigde vergewist zich ervan dat deze minderjarige, die wordt verwijderd van het grondgebied, garanties qua opvang en tenlasteneming krijgt in zijn land van herkomst of in het land waar hij gemachtigd of toegelaten is tot verblijf, gelet op zijn behoeften volgens zijn leeftijd en graad van zelfstandigheid, ofwel van zijn ouders of een ander familielid of zijn voogd die voor hem zorgt ofwel van regeringsinstanties of niet-gouvernementele instanties.

Daartoe vergewist de minister of zijn gemachtigde zich ervan dat de volgende voorwaarden vervuld zijn:

1° dat er geen gevaar bestaat op mensensmokkel of mensenhandel en;

2° dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen of;

3° dat de opvangstructuur aangepast is, en dat het in het hoger belang van het kind is om het kind in die opvangstructuur te plaatsen bij zijn terugkeer naar zijn land van herkomst of naar het land waar hij tot het verblijf is toegelaten.

De niet-begeleide minderjarige vreemdeling en zijn voogd in België worden op de hoogte gebracht van de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige.”

De wetgever stelt aldus, in de situatie dat een terugkeer naar de ouders of familieleden in het land van herkomst als duurzame oplossing wordt overwogen, voorop dat er garanties dienen te zijn op een

adequate opvang en verzorging door de ouders of de familieleden, rekening houdende met de leeftijd en de graad van zelfstandigheid van de minderjarige.

Verzoeker werpt op dat uit de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij een individueel onderzoek moet voeren waarbij garanties moeten bestaan voor adequate opvang en verzorging in het herkomstland indien de duurzame oplossing daar wordt gesitueerd en dat dergelijk onderzoek in deze zaak niet is gevoerd.

Verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad met nummer 112 459 van 22 oktober 2013 waarin werd uiteengezet dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze dient na te gaan of verzoeker bij een terugkeer naar zijn herkomstland over voldoende garanties van adequate opvang en verzorging beschikt, zoals vereist door de artikelen 61/14, 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet. Verzoeker werpt op dat in deze zaak aan deze voorwaarde niet werd voldaan.

Verder laat verzoeker gelden dat de stelling dat M.N. zijn moeder kan zijn, niet meer dan een hypothese is waar niet de minste zekerheid over bestaat en dat een dergelijke hypothese geen garantie vormt dat hij door deze dame zal kunnen worden opgevangen. Verzoeker werpt op dat niets geweten is over haar verblijfplaats en over haar mogelijkheden om voor hem te zorgen. Verder voert verzoeker aan dat niet werd nagegaan of een eventuele terugkeer van hem naar zijn moeder wel overeenstemt met het hoger belang van het kind zoals artikel 61/17 van de vreemdelingenwet voorschrijft. Verzoeker laat gelden dat zijn moeder, ongeacht of zij de persoon is die zich op facebook M.N. noemt of zij iemand anders is, het heeft goedgekeurd of niet heeft verhinderd dat hij op tienjarige leeftijd in België werd gedropt samen met zijn neef zonder dat er zekerheid bestond over de vraag of iemand in België wel voor hem zou kunnen zorgen.

Verzoeker acht het kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat het overlijden van zijn vader niet is aangetoond omdat er geen overlijdensakte voorligt. Hij stipt aan dat het kennelijk onredelijk is om van hem dergelijk document te eisen nu hij hier op tienjarige leeftijd zonder documenten werd gedropt bij een vermoedelijk ver familielid en hij er sindsdien niet is in geslaagd om enig identiteitsdocument te verkrijgen.

Voorts werpt verzoeker op dat de stelling van de verwerende partij dat hij wel zal kunnen terugkeren naar zijn oom en tante bij wie hij verbleef tot voor zijn vertrek naar België voorbarig is en op niets gebaseerd is. Verzoeker laat gelden dat de betrokken oom en tante niet geïdentificeerd zijn, laat staan dat met hen is gesproken of dat de verwerende partij zeker weet dat deze nog in Congo verblijven.

De Raad kan enkel vaststellen dat de verwerende partij in deze zaak uitgaat van een veronderstelling dat de opvang door de ouders of oom en tante mogelijk is, doch zonder dat blijkt dat concreet werd nagegaan of er garanties voorliggen voor een adequate opvang door de ouders of oom en tante, hetgeen artikel 74/16 van de vreemdelingenwet nochtans voorschrijft. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing dat de stelling dat zijn vader overleden is louter steunt op verklaringen, dat niet werd bewezen dat zijn oom en tante niet meer kunnen instaan voor de zorg en opvang van hem zoals zij in het verleden hebben gedaan en op basis van facebookcontacten wordt vastgesteld dat hij contact heeft met een vrouw, van wie wordt aangenomen dat zij de moeder van hem is. Er wordt aangenomen dat hij nog familieleden heeft in Congo, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ervan heeft vergewist dat er garanties zijn *qua* opvang en tenlasteneming. Zo blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet ervan heeft vergewist dat de gezinssituatie van die aard is dat de minderjarige er opnieuw in kan worden opgenomen, en dat een terugkeer naar een ouder of een familielid wenselijk en opportuun is in het licht van de capaciteit van het gezin om het kind te ondersteunen, op te voeden en te beschermen. Dit geldt des te meer nu de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in de bestreden beslissing erkent dat verzoekers tracing door het Rode Kruis naar zijn oom en tante thans zonder resultaat is en verzoeker terecht aanstipt dat de verblijfplaats van de vrouw die voor de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris doorgaat als zijn moeder niet gekend is. Louter ten overvloede wordt nog opgemerkt dat uit de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“de stelling dat de vader van I. (...), Y.R. (...), overleden is (...) volledig (berust) op verklaringen”* en dat deze verklaringen niet ondersteund worden door de nodige bewijsstukken, geen garantie inzake opvang door zijn vader worden ontwaard.

De Raad benadrukt dat de wetgever heeft voorzien dat er een voldoende garantie dient te zijn voor een adequate opvang bij terugkeer naar het land van herkomst, hetgeen impliceert dat in dit verband voldoende concrete elementen moeten voorliggen. Zo wordt in artikel 74/16, § 2, derde lid van de vreemdelingenwet ook vermeld dat de minderjarige en de voogd op de hoogte worden gebracht van *“de naam van de persoon of van de opvangstructuur aan wie het kind wordt toevertrouwd alsook over de rol die deze persoon vervult ten aanzien van de minderjarige”*. Bij gebreke aan concrete elementen in de

bestreden beslissing of in het administratief dossier omtrent de vereiste garantie op adequate opvang, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de verwerende partij in deze zaak enkel is uitgegaan van een vermoeden op dit vlak. Zij ging uit van een vermoeden dat de ouders of de oom en tante de minderjarige kunnen opvangen en dit zonder de garantie op een adequate opvang na te gaan.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht in het licht van de artikelen 61/17, 61/18 en 74/16 van de vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het betoog in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Waar de verwerende partij verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 76 319, 84 816, 96 554 en 107 646 van respectievelijk 26 februari 2012, 18 juli 2012, 4 februari 2013 en 30 juli 2013 wordt opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie vonnissen en arresten geen precedentenwaarde hebben.

De verwerende partij stipt aan dat niet op een aannemelijke wijze wordt bewezen dat er geen enkele mogelijkheid op opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat er geen andere oplossing te overwegen valt zoals op dit ogenblik wordt voorgesteld, met name een verblijf in België.

Het doen van alle voorstellen die een voogd nodig acht om een duurzame oplossing te vinden overeenkomstig het belang van de minderjarige, is één van de kerntaken van een voogd, zoals volgt uit de voornoemde bepalingen 61/14 en verder van de vreemdelingenwet en uit artikel 11, § 1 van de programmawet van 24 december 2002 (artikel 479) - Titel XIII - Hoofdstuk VI : Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Anderzijds moet worden benadrukt dat het “bepalen” van wat een duurzame oplossing is in een individuele situatie toekomt aan de verwerende partij, zoals blijkt uit niet enkel de artikelen 61/17 en 61/18 van de vreemdelingenwet maar ook uit artikel 74/16, § 1 van de vreemdelingenwet. In deze zaak heeft de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het bepalen van de duurzame oplossing op onzorgvuldige wijze gehandeld, door zich er niet van te vergewissen of er garanties voor opvang en tenlasteneming in het land van herkomst voorhanden zijn overeenkomstig artikel 74/16 van de vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018 houdende het bevel tot terugbrenging wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET